

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 157/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., 17. novembra 3215, Čadca, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/41/2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Správneho súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/41/2025 (ďalej len „napadnuté konanie“). Tiež navrhuje prikázať správnenmu súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznať primerané finančné zadostučinenie 2 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi ako notárovi bol rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) č. k. S-MSSR-008167/2023 z 28. októbra 2024 (ďalej len „rozhodnutie“) pozastavený výkon funkcie [REDACTED], až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 1T/63/2022 z dôvodu, že na sťažovateľa bola 20. júna 2022 podaná obžaloba Okresnej prokuratúry Čadca sp. zn. Pv 505/20/5502-33, EEČ: 2-37-374-2022 z 20. júna 2022, pretože je dôvodný záver, že notár ako verejný činiteľ mal spáchať prečin zneužívanie právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Proti rozhodnutiu sťažovateľ podal 28. októbra 2024 rozklad, ktorý minister rozhodnutím sp. zn. S-MSSR-008167/2023/RK z 11. apríla 2025 zamietol, čím bolo prvostupňové rozhodnutie

potvrdené. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu druhého stupňa sp. zn. S-MSSR-008167/2023/RK z 11. apríla 2025 správnu žalobu spolu s návrhom, aby jej správny súd priznal odkladný účinok podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“). Dôvodil, že správnu žalobou napadnutým rozhodnutím došlo k prerušeniu jeho výkonu povolania, čo malo bezprostredné existenčné dôsledky nielen pre neho, ale aj pre dve zamestnankyne notárskeho úradu. Tiež došlo k prerušeniu kontinuity plnenia notárskych funkcií v regióne, v ktorom sťažovateľ pôsobil, a k poškodeniu jeho dôveryhodnosti a profesionálnej povesti.

3. K chronologickému priebehu napadnutého konania sťažovateľ uviedol, že správna žaloba bola doručená správne súdu 23. apríla 2025, žalovaný sa k nej a návrhu na priznanie odkladného účinku vyjadril písomným podaním doručeným správne súdu 27. augusta 2025. Správny súd uznesením č. k. 6S/41/2025-48 z 22. septembra 2025 (právoplatným 29. septembra 2025) návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe zamietol. Od daného momentu správny súd vo veci nekoná, čím sa u sťažovateľa prehĺbuje stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza. Zo strany správneho súdu podľa sťažovateľa ide o zavinené nekonanie vedúce k predĺženiu napadnutého konania, ktoré nemožno odôvodniť objektívnymi dôvodmi.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Citujúc početnú judikatúru ústavného súdu k problematike zbytočných prietáhov, sťažovateľ upriamuje pozornosť ústavného súdu na neprimeranú dĺžku napadnutého konania, ktorá je umocnená samotným charakterom prejedávanej veci, keďže sťažovateľ na základe správnu žalobou napadnutého rozhodnutia nemôže vykonávať svoje povolanie. Vec nie je právne ani skutkovo zložitá, správny súd pri rozhodovaní vychádza z obsahu administratívneho spisu, a teda v napadnutom konaní nie je potrebné vykonať zložité dokazovanie. Sťažovateľ v napadnutom konaní vystupoval vždy procesne aktívne a tvrdí, že „*opakovane využíval prostriedky na ochranu svojich práv podaním relevantných vyjadrení, návrhov a zúčastňoval sa ústnych pojednávaní*“ (uvedené je v rozpore s tvrdením sťažovateľa uvedené v bode 3 odôvodnenia tohto rozhodnutia, pozn.).

5. Požiadavku primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľ odôvodňuje dĺžkou napadnutého konania, ktorá má za následok prehĺbenie právnej neistoty, stratu nádeje na včasné rozhodnutie vo veci, ako aj pocit márnej snahy domôcť sa spravodlivosti. Opakuje, že pretrvávajúca právna neistota mu spôsobuje majetkovú ujmu a zníženie príjmov, keďže nemôže vykonávať svoju zárobkovú činnosť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka existencie zbytočných prietáhov v napadnutom konaní vedenom pred správne súdom od 23. apríla 2025.

7. Ústavný súd uvádza, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa

právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

8. Pri hodnotení, či došlo k porušeniu predmetných práv, ústavný súd v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) berie do úvahy zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu, pričom v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

9. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu, považuje za preukázané, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o správnej žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra ako ústredného orgánu verejnej správy (rozhodovanie podľa tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku). Svojou povahou patrí napadnuté konanie medzi štandardnú súčasť rozhodovacej agendy správnych súdov, ústavný súd nevzhladol právnu ani skutkovú zložitosť veci. Pri rozhodovaní sa vychádza zo skutkového stavu veci, ktorý je v podstate ustálený už v administratívnom konaní a nevyžaduje si komplikované dokazovanie, lebo správny súd v zásade vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy (§ 197 SSP). Hoci výsledok napadnutého konania má nepochybne pre sťažovateľa veľký význam, vec svojou povahou nemožno zaradiť do okruhu konaní, pri ktorých sa vyžaduje osobitná rýchlosť konania. Sťažovateľ k dĺžke napadnutého konania svojím správaním neprispel.

10. Pokiaľ ide o postup správneho súdu, tento po doručení správnej žaloby a návrhu na priznanie odkladného účinku právnej žalobe 23. apríla 2025 pristúpil plynule k realizácii procesných úkonov spojených s doručovaním žaloby a vyjadrením účastníkov (§ 105 – 106 SSP). Po doručení vyjadrenia žalovaného (28. augusta 2025) správny súd rozhodol uznesením č. k. 6S/41/2025-48 z 22. septembra 2025 a návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe zamietol (§ 188 SSP). O návrhu sťažovateľa správny súd rozhodol v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote (§ 187 ods. 3 SSP) a nateraz mu ostáva rozhodnúť v merite veci. Pokiaľ ide nečinnosť správneho súdu indikovanú sťažovateľom v jeho ústavnej sťažnosti v období od 15. októbra 2025 do momentu podania ústavnej sťažnosti 4. marca 2026 (teda 4 a pol mesiaca), uvedené obdobie ústavný súd nevyhodnotil ako zbytočný prietah, ktorý by bol spôsobilý viesť ku konklúzii o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

11. V reakcii na svoje zistenia ústavný súd akcentuje v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011, IV. ÚS 254/2021).

12. Ústavný súd stabilne judikuje, že čas na konanie bez zbytočných prietáhov nemožno presne numericky vyjadriť. Rovnako tak nie je presne časovo ohraničená ani primeranosť lehoty, keď by mala byť tá-ktorá vec prerokovaná a najmä rozhodnutá [I. ÚS 92/97 (ZNaU 23/98), I. ÚS 61/98 (ZNaU 18/98)]. Rozhodovacia prax ESLP v obdobných veciach vychádza z premisy, podľa ktorej v civilných veciach (a obdobne aj vo veciach správneho súdnictva) dĺžka súdneho konania na jednej inštancii v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESLP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

13. Sumarizujúc doteraz uvedené a zohľadniac aj význam veci pre sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že s prihliadnutím na doterajšiu celkovú dĺžku konania (niečo vyše 10 mesiacov) ani nečinnosť od ostatného úkonu vo veci (necelých 6 mesiacov), namietaná nečinnosť a prietahy v postupe správneho súdu nateraz nedosahujú takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu s následkom zásahu do práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby sťažovateľ v tejto veci v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom správneho súdu v nej dochádza k zbytočným prietahom, predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu